

Dodo's Deceptie

Dodo's Deceptie

Jeroen Rook

Voorwoord

In een heel klein landje in een provincie, op wereldschaal onbetekenend, is er een stadje gebouwd op de bodem van de voormalige zee: Almere. Door dijken omringd en ingepolderd is er een volkje neergeplant, dat verbannen is van de culturele hoofdstad Amsterdam, aangevuld met een stelletje gelukszoekers uit de rest van het land... jonge gezinnen en kansloze dwazen. Het jonge stadje, vermaard door moderne bouw, is een bron van spot en hoon geworden van de medelanders. Er zou plebs wonen: plebejers, cultuurbarbaren en tokkies van het ergste soort. Het merendeel van het volkje dat er woont, is echter trots en getergd door alle aantijgingen. Zeker voor de jeugd, die er vol geluk is opgegroeid, is deze houding van de elitaire rest van Nederland een doorn in het oog. We gaan kennis maken met Donald Dravenberg, zoon van een belangrijke fictieve publieke figuur die Almere op de wereldkaart moest zetten via de Floriade.

Donald, een slungel van rond de achttien jaar oud, is de allegorie van vele Almeerse jongeren. Almere is trots en gefrustreerd. En daar komen nare maar wellicht ook grootse dingen van...

De personificatie van een trots volk spreekt in alle toonaarden, want Nederland... Almere zál op de wereldkaart komen, in al haar eer en glorie. Het weerbarstige volkje geeft zich níet gewonnen.

U zij gewaarschuwd!

Geachte lezers,

Het is niet anders: ik ben veroordeeld tot de kunst... voor die spaarzame lezer die het magna van mijn vulkaan nú al wil gaan lezen en voor de volksstammen na mij, die het zullen vermeerderen als de broodnodige vruchten in een woestijn. Maar hoeveel eeuwen zal dat duren? Walhalla zal het weten... of Joost.

Het is niet anders: ik heb een missie... of ik er nu gelukkig van zal worden of niet.

Ik zal moeten roeren tot het magma versteend aan de oppervlakte komt en er zich een vallei vormt waarin bomen zullen groeien en twijgjes zullen ontwaken. U zij gegroet.

Jeroen Dirk Rook

SCHRIJVER VAN FORMAAT

PS Let op: Dit verhaal is een fictief verhaal in een reële wereld.

H O O F D S T U K 1, april 2024

Dit is zo'n verhaal, een verhaal der verhalen.

Gaat het spannend worden? Nee. Absoluut niet! Was je op zoek naar iets spannends, iets dat je uit je miserabele leventje zou moeten halen? Een boek dat je in een plezieriger situatie zou moeten brengen dan waar je je op dit moment bevindt? Doe het boek maar dicht. Dit is niks voor jou.

Wie heeft je überhaupt op het idee gebracht om dit werk te kopen?

Had het een leuke kaft? Of was je onder de indruk van eerder werk?

Vast niet. En loop niet te klagen dat het tot nog toe nog niks is.

Jij deugt immers ook niet.

Hoe ik dit weet?

Ach, wie weet dat nou niet? Iedereen heeft het erover. En jij zou het niet weten?

Jij probeert het in dit boek te achterhalen? Het mysterie waarom alles mis gaat in je leven? Of waarom alles goed gaat, doch waarin je je toch niet gelukkig voelt. Dat mysterie ontrafelen: het gaat je niet lukken. Anders had je het al eerder zien aankomen. Jouw zelfkennis is de zelfkennis van een

pitbull, die denkt dat ie een schattig beestje is: knuffelbaar en bijna altijd vriendelijk, oprecht en bescheiden. Dat ben je niet! Je bent niet schattig. Bovendien ben je nuttig evenmin. Ik hoop dat je je in je koffie verslikt en dat die kuchbui je voor even zal doen voelen als ik.

Ik hoop dat je misselijk wordt, dat je wellicht overgeeft en dat je net gestoomde truitje bij het grofvuil kan worden gezet. Daar gaat je gevoel van zekerheid, ijdele lapswans die je bent! Heb je het boek al dicht?

Het kan nog, hè? Misschien kun je hem wel verkopen via marktplaats.

Of je kunt er de haard mee aansteken, dat lekkere vuurtje vol gezelligheid in dat luxueuze huis, waar je zolang voor gewerkt hebt.

Ik heb je gewaarschuwd...

Het waren de eerste woorden van het boek dat de wereld moest veranderen. Waarom moest de wereld überhaupt anders. Maar belangrijker: Waarom moest hij dat proberen? Waarom schreef hij nu ineens? Donald Dravenberg alias Dodo,

de jongen die een schijnwereld fakete, die eenieder die hem wilde ontmaskeren bedreigde en de sneue deugkneus die daarvoor ook nog was veroordeeld. Eigenlijk was het niet de leugen, maar de woede die zich botvierde op een persoon van het wetenschappelijk gezag, die hem in deze positie had gebracht.

Klootzak! Nog steeds voelde Donald pure woede en tóch wist Donald dat deze vorm van lijden zijn eigen schuld was. Waarom was ie zovér gegaan? Plan B was nog mijlenver weg. Nooit had hij eraan gedacht om schrijver te willen worden. Maar nu ineens was de drang groter dan de sprint naar een WC bij opkomende diarree. Was het pure ijdelheid, of moest hij zich laten gelden als een gorilla in het nauw, nu alle luikjes voor hem dicht waren gegaan? Probeerde hij alsnog zijn imago van notoire oplichter te redden?

Schrijver worden was nooit een doel geweest van Dodo. In feite had hij lezen altijd een stomme bezigheid gevonden. Maar nu hij twentyfourseven achter de tralies zat, was het wellicht de enige manier om orde op zaken te stellen.

Hij had wellicht kunnen beginnen bij het beschrijven van zijn gevoel en daarbij geleidelijk als een ontsnappende wind de rest van zijn relaas geleidelijk kunnen laten komen. Hij had zijn gedachten op een rij kunnen zetten en met zijn boek begrip

kunnen kweken voor de ontstane situatie... dat ie helemaal beledigd was als Almeerder, dat mensen zo laatlunkend over zijn prachtige gemeente raaskalden, dat hij met zijn grootse actie Almere nu eindelijk voor eens en voor altijd goed op de kaart wilde zetten.

Maar de waarheid was te cru en de schaamte te groot. Beter kon hij zich wentelen in fictie, al was de realiteit die Donald had willen voorwenden van een scenario dat in de fictie zeker zijn plaats had kunnen veroveren.

Als de realiteit en het goedpraten van zijn eigen gedrag dan geen missie meer voor hem was, wat dan wel? Leed hij slechts aan groothedswaan en was dat de reden dat Donald zo vol bravoure aan zijn boek was begonnen.

Met een lichte wanhoop van wat komen zou, staarde Donald naar de kladjes papier. Het krabbelen voelde weliswaar vertrouwd, zoals een kleuter in de hoek van een kinderdagverblijf, maar Donald was iemand van de moderne tijd, die zich nog liever dan via potlood en papier op een laptop of via een telefoon wilde uiten. Die digitale middelen die vorige eeuw door kunstminnend Nederland nog waren verworpen tot cultuurbarbaarse middelen, waren in de loop der jaren een verlengstuk geworden van de identiteit van de jeugd waartoe hij behoorde, van zijn eigen identiteit. Zijn krabbels waren best onleesbaar en hoewel de emotie van de hanenpoten afdroop...

hoe zou ooit een uitgever dit werk willen gaan lezen?

Was dit wel de weg? Was Donald überhaupt wel een schrijver? Hoofdschuddend keek hij naar het spaarzame kantje dat hij op de A4-tjes had neergepend. Starend door het papier heen, keek hij naar wat gebeurd was en verkrampte in zijn eigen oordeel.

Was het nog maar als vroeger! Dat hoeft niet eens zo heel veel vroeger. Twee jaar geleden voelde hij zich nog heel happy. The Sky was de limit en de golven van extase brachten hem over bergen van elke tegenslag.

Ondanks het feit dat het leven van Donald niet bezaaid was met vrienden... er was één persoon die hem alle reden tot vreugde in het leven gaf. En die persoon was nu zo dichtbij.

Echter, de muren van beton en van de afwijzing van zijn kant waren onneembare barricades geworden. Werd zij maar zijn gevangenisbewaarder!

Wie had ooit kunnen bedenken dat hij haar op deze wijze zo na kon komen en tegelijkertijd zo ver weg?! Verdomme, Samira!

Op de gang klonken er holle klanken van voetstappen die vanuit een ijzeren galm steeds iets meer opgeslokt werden in wat meer herkenbare geluiden van het nu.

Met een diepe lage metalen klank werd de deur ontgrendeld en

even erna open gemaakt.

In de ingang stonden twee bewakers, een dame en een heer, in hun bekende kostuum naar me te kijken.

‘U mag voor een half uur uit uw cel. Het is luchttijd.’

‘Wat gaan we doen?’

‘Gewoon met de medegevangenen op de luchtplaats... beetje kletsen met medegevangenen!’ antwoordde de dame van rond de 35 jaar.

‘Ik wil niet!’ antwoordde Donald.

‘Ik zou het toch even doen. De hele dag binnen zitten is niet goed voor u...’ antwoordde de man van een jaar of vijfenveertig met beginnend grijs haar.

‘Alsof ik heb verzonnen dat ik hier binnen moet zitten...’

‘Donald Dravenberg, ik ga hier niet met u over in discussie. U zit hier niet voor niets. Dat weet u zelf ook. Komt u nu mee of niet?’

‘Rustig maar, ik ga met u mee, maar ik heb wél een vraag: Ik wil een boek gaan schrijven...’

‘Dat weten we toch? Daarom heeft u dat stapeltje A4-tjes en dat potlood in uw cel.’ Zei de man bruusk en ongeïnteresseerd.

‘Ja, maar daar wil ik iets voor vragen. (...) Zou ik niet een oude laptop in mijn cel kunnen krijgen, uiteraard eentje zonder internet, maar alleen met Word, zodat ik mijn schrijfsels gemakkelijk kan optekenen.’

‘Dat is niet gebruikelijk. Nee, ik kan daar kort over zijn. Dat doen we niet!’

‘Zou u het toch eens willen vragen aan uw meerdere? Ik zou dat heel prettig vinden.’

‘Volgens mij begrijpt u het niet. U ziet hier niet omdat u het hier prettig moet hebben. U zit hier een straf uit en daarbij horen ongemakken. We zijn hier geen hotel!’

Donald zuchtte en zette daarna zijn piepstemmetje op.

‘Ik wilde helemaal geen kwaad doen... ‘

‘Meneer Dravenberg. Wij hebben hier echt geen tijd voor. Komt u nu mee naar de luchtplaats of zal ik de deur weer sluiten?’

Met een trage beweging sleepte Donald zich overeind
‘Ik ga mee,’ zei Donald nu helder en duidelijk, terwijl hij zijn polsen aanbood om er handboeien omheen te doen.

Met vriendelijk zachte klik zat hij vast en slenterde mee door de grijze hel.

Na een lange wandeling door de gangenstelsels, waarbij hij probeerde de geluiden te vangen, een bezigheid die niet veel bevrediging opleverde, aangezien er alleen holle stalen voetstappen klonken, kwamen ze gezamenlijk aan bij de binnenplaats, zoals een hond kwispelend naast zijn baasje. Een hond wás ie: een geslagen hond, lief met een teder karakter doch met de agressie van een onvervuld verlangen. Ingetogen woede, wellicht de bron van veler verborgen bovenmatig creatie. Alles in zijn lichaam schreeuwde om wraak. Zoete wraak? Op dit moment klonk er vanuit de spelonken van zijn ziel slechts resonanties van een hele bittere wraak. Maar zijn mond was verstard en zijn geest voelde vooralsnog geketend. Vandaar die prangende behoefte tot schrijven. Het moest en zou godverdomme echt iets worden. Zijn ego stond op het spel... en niet alleen zijn ego.

Door een sluis bewogen ze zich naar buiten. Daar waren een aantal zwaar getatoeëerde heren al een robbertje aan het basketballen. Vele vooroordelen in het leven van Donald leken voorheen nooit te kloppen, maar deze zeker wel. Wat je ook van gevangenen kon zeggen, dat het ook mensen waren, dat ze ook gevoel hadden en dergelijke. Al deze zaken verdwenen als waarheid nu hij een rechtstreekse blik op deze gasten had. Donald kon niet anders vaststellen dat hij zichzelf er

niet in herkende.

Regelrecht boeventuig! Niet te vertrouwen gespuis! En zijn oordeel werd vrijwel direct gevolgd door de collectieve afwijzing van de groep: acuut stopten ze met basketballen en keken zijn richting op. Met trage pas en bedreigende blik kwamen ze naderbij. Dodo deinsde terug, maar kon niet meer terug door de sluis. Vogelvrij als hij was, zou hij dit moeten ondergaan.

Met een lachje opperde hij zo snel mogelijk zijn vriendelijkste: ‘Goedemiddag!’ de sfeerloze ruimte in.

Daarop schoten ze collectief in een bulderlach!

‘Dat is die gast van zijn opgravingen! ... Heb je nog meer dinosauriërs gevonden in dat mooie Almere van je?’

Donald wist niets te zeggen.

Een ander vervolgde:

‘O, nu is hij ineens stil. Je moment of fame is weg jongen! Hier ben je niks! Of kun je nog een draak tevoorschijn toveren?’

‘... Je gaat niets zeggen, jongen? Nou dat pikken wij niet! Wij laten ons niet negeren door zo’n snotjongen als jij.

Een kale veertiger kwam op Donald aflopen en gaf hem een schop in de maag.

Donald zakte ineens en wilde vragen om: 'Genade...', doch er kwam slechts gepiep uit zijn mond.

Nu hij op de grond lag, begon een langharige man met baard het gesprek over te nemen:

'Je stelt niets voor! Zeker hier niet. Het wordt tijd dat je kloten krijgt!'

Daarop schopte de man hem in zijn kruis. Het werd nog zwarter dan voorheen in het blikveld van Donald. Het enige dat hij kon roepen was:

'Help! HELLUP!...'

Het schoppen bleef aanhouden. Donald verbeet zijn pijn. Hij wilde wel vechten, maar was te zwak om op te staan. Waar bleef die hulp? Was er dan echt niemand hier? Geleidelijk verloor hij zijn bewustzijn met elke schop die steeds minder hard voelde, alsof er gewenning plaats vond, of alsof hij zijn ziel kon verplaatsen naar een andere wereld, een wereld waar hij veilig was, samen met Samira in een eeuwige Floriade in het hiernamaals...

Toen Donald wakker werd, lag hij in zijn cel. Al zijn ledematen deden pijn en hij had dorst. Alle eerdere vormen van pijn als gevolg van zijn eigen falen of de schaamte hadden plaatsgemaakt voor fysieke pijn en voor het gevoel van woede. Wat dachten die klootzakken wel?

Maar die woede maakte moe en wist zelfs zijn dorst naar de

achtergrond te verdrijven.

Hij zakte weg in de enige droom die zijn ontsnapping uit het moment kon zijn: de slaap, de eeuwige verdoving wanneer geen enkele optie tot fijne afloop nog reëel lijkt te kunnen zijn. Als je geluk had, dan droomde je nog mooie dingen, maar voor nu was dat een stap te ver. De verdoving van de slaap alleen was voor nu genoeg om even te ontsnappen.

Toen Donald weer uit zijn hazenslaapje ontwaakte, had hij overal pijn, maar was wel rustig. Het leek eindelijk tot hem te zijn doorgedrongen, dat hij hier doorheen moest. Slechts vier maanden zou het moeten duren. Daarna zou hij weer vrij zijn. Wellicht zou hij zijn uiterlijk moeten veranderen om niet herkenbaar te zijn: een baardje of een ander kapsel doen soms wonderen. Zijn naam veranderen of in ieder geval het verzoek daartoe indienen was ook nog een optie. Maar de vaststelling dat zijn leed hoogstwaarschijnlijk toch tijdelijk was, stelde hem op een moment als deze toch een beetje gerust.

God, wat had Donald een dorst. Was er maar wat te drinken? Een blik op de wasbak deed hem glimlachen. Er is gewoon water! Door zijn pijn heen stond Donald op, liep naar de kraan en begon aan het fonteintje te slobberen. Voor dit moment lekkerder dan Cola.

Zeker een minuut hield hij zijn mond onder de straal koud water waarna hij zijn gezicht ook met dit edele vocht verfriste.

Daarna toog hij moe maar toch deels voldaan terug naar zijn
brits.

Liggend op zijn rug probeerde hij te luisteren of hij door
de dikke muren de vogels kon horen. De eerste pogingen liepen
op niets uit, maar naarmate hij langer lag, hoorde hij de musjes
en de spechten.. en hij voelde zich thuis.

Het edele geluid werd bruuut doorbroken door andere geluiden;

Hij hoorde gerommel op de gang. Even later zwaaide de deur
open. Het waren dezelfde bewakers van vanmiddag.
Ze hadden een bord met eten in de hand.

‘Alsjeblieft, voor jou...’

‘Eten we hier nooit gezamenlijk?’ vroeg Donald.

‘Jazeker kan dat... in kleine groepen, maar in jouw geval
(...) Je wordt hier gehaat, Donald!’

‘Wat heb ik gedaan? Het is niet goed, maar het is toch niets
vergeleken bij kinderverkrachters die hier ook zitten. Wat ik
heb gedaan...’

‘We weten wat je hebt gedaan, Donald!’

‘Maar je weet toch dat het in een opwelling gebeurde...?’

‘We hebben het dossier gelezen, Donald, maar het is niet onze positie om er een oordeel over te hebben.’ antwoordde de dame.

‘Mag ik jullie namen? Dan heb ik het gevoel dat ik hier nog iemand ken!’

‘Alleen de voornamen... mijn naam is Mark en dat is...’

‘Regina...’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak.

Donald stak eveneens zijn rechterhand uit en begroette ze beiden met een ferme handdruk.

Hoewel er bij beide bewakers aarzeling was om een hand vast te pakken, durfden ze het toch aan. In hun handen voelde ik warmte en echtheid. Wat jammer dat ik deze mensen nooit eerder ben tegengekomen, schoot het door Donalds hoofd. Voor nu was het even genoeg: de bevrijding uit een log systeem: voor even contact van mens tot mens. Hoe belangrijk! Zelfs voor een autist zoals Donald.

Daarna verdwenen ze weer uit de saai verlichte cel en begon Donald rustig aan zijn eten op te eten.

Hapje voor hapje waarbij hij elk hapje probeerde te proeven. Het smaakte naar vliegtuigvoedsel, naar niks dus, maar het bewust jezelf de smaak laten bevatten, gaf Donald rust. Voor even in het nu. Er zat in ieder geval genoeg zout op. Na het eten was er zelfs een toetje. Vanillevla met jam. Hij zou daar in een

normale situatie ook van genoten hebben. Toen het op was, zocht Donald zijn telefoon, maar die was er natuurlijk niet. Wat dan te doen in deze oase van tijd? Het besef dat er een lichte paniek over hem kwam, bracht een kleine lach op zijn gezicht. Wat zijn we toch treurige wezens, zelfs ik, de jongen die Almere op de wereldkaart wist te zetten, al was het maar voor even... schoot het door het hoofd van Donald.

Het was tijd om te ademen en er gewoon te zijn, ongeacht de situatie. Dat was de belangrijksteles voor het moment.

Met een volle buik en de smaak van een toetje in de mond was dat niet moeilijk. Donald begon te gapen en zachtjes te neuriën. Daarna viel hij in een diepe slaap. Nou ja, diep. Twee uur was hij weg van beton en staal en liep hij over de velden met bloemen om geraamtes van prehistorische dieren in zijn buidel te doen. Daarbij danste hij tussen de bloemen en de varens van weleer. Aan zijn zijde de stralende lach van Samira... Samira El konaka. Het is jammer dat hij zijn eigen lach niet kon zien: tussen zijn gesnurk door krulden zijn mondhoecken.

Om een uur of 23:00 werd hij wakker. In zijn ooghoeken viel meteen iets op. Op de tafel stond een laptop.

‘Jeetje, wat lief!’ slaakte hij een vreugdekreet uit.

Ze hadden naar hem geluisterd: Regina en Mark, de enige andere echte mensen in dit duistere oord. Menselijkheid bestond dus tóch nog, zelfs hier. Misschien kon hij dit ondanks

alle haat en rottende sluimerende ontsteking in zijn zelfvertrouwen, uiteindelijk overleven voordat zijn hart definitief bevroor. Het zou een zoektocht worden naar de kleine lichtpuntjes, maar dit was er zeker één. Hoe koud het beton was en hoe hard het staal... hij zou over deze periode heenkomen: gewoon omdat het moest: niet alleen voor zijn vader, maar zeker ook voor Samira. De bunker van de hel zal worden overleefd. Daar was Donald nu zeker van! Nog drie maanden en 29 dagen.

Dag twee was nu een feit. Het was tijd om nu echt naar bed te gaan, te verdwijnen in een lange nacht, niet een paar uurtjes ontsnappen, maar echt even de nachtelijke rust pakken, voor even een met jezelf, wat dat dan ook mocht betekenen. Hij deed zijn kleding uit, poetste zijn tanden en nestelde zich in het dekbed, dat nu zachter aanvoelde dan de dag ervoor. Eerst maar eens een goede nacht maken, dacht Donald. Dan gaan we morgen gewoon lekker schrijven, bij gebrek aan beter.

Ooit zal het goedkomen, wist Donald. Er is geen nacht zo lang geweest of de zon is uiteindelijk toch weer gaan schijnen. En aan die gedachte hield Donald zich vast. De pijn van zijn beurse plekken werd met elke ademhaling lichter en voordat hij in de gaten had dat ie in slaap was gevallen, was het weer ochtend. En hij voelde zich goed. Beter dan gewóón goed. Wat voelde hij zich fantastisch!

De tentamenuitslagen waren binnengedruppeld en zoals altijd waren de cijfers voor Donald veelbelovend. Verrassend waren deze goede resultaten niet te noemen. Al vanaf zijn aller vroegste jaren doorploegde hij het internet op kennis omtrent fossielen en de soorten dieren en planten in de vergane prehistorie. Of het nu om het holoceen, pleistoceen, mioceen of andere perioden ging, Donald was een wandelende encyclopedie.

Wat betreft al deze kennis zou je zeggen dat deze studie paleontologie Donald op het lijf geschreven was. Inhoudelijk was dat ook zo, maar er was desondanks een kink, die de spreekwoordelijke kabel dikwijls lam legde. En dat betrof het samenwerken. Want waar Donald een solist was, een eenzame strijder op kruishoogte die niet ondersteund wenste te worden in diens engelengezing en in diens engelengeduld om alle mogelijke kennis tot zich te nemen, was de studie aan het UvA erop gericht dat er dikwijls onderzoekjes, verslagen en andere practica samen met medestudenten werden gedaan. Vandaag was ook zo'n dag.

Al in de trein van Almere-Poort naar Amsterdam had hij er huizenhoog tegenop gezien: dat eeuwige verdomde

samenwerken. En als zijn medestudenten dan nog leuk en aardig waren, dan was alles niet zo'n ramp geweest. Donald leek het uit te stralen dat je hem kon pesten. Uiterlijk zag hij er niet onverzorgd uit, eveneens kon hij ook best goed praten, maar vrienden maken kon hij geenszins. Vroeger al niet. Meestal vluchtte hij tijdens zijn middelbareschooltijd na de laatste bel, de natuur in, één met de wind en met alles wat de vrijheid ademde. Vandaag kon hij niet vluchten, hoe graag hij ook zou willen.

Nog voordat de praktijkruimte op de universiteit van Amsterdam open was, had hij daar gestaan. Donald hield niet van te laat komen. De deur was nog dicht. In zijn ooghoeken kwamen terloops in een trage beweging schoonmaaksters langs, die met een apparaat, die de vloer zou moeten laten blinken, een zoemend geluid de ether in slingerden en die daarmee zijn gemoed enigszins rustig wist te stemmen, voor even dan. Er liep een verdwaalde professor drie keer heen en weer, kennelijk nieuw hier en ogenschijnlijk op zoek naar het lokaal, waar hij naartoe moest. Zijn bril stond enigszins scheef op zijn neus en zijn zwarte halflange haar aan de achterzijde van zijn hoofd was vet uitgeslagen boven zijn kale hoofd aan de bovenkant. Voor een moment schoot het in Donalds hoofd om

de man te helpen, hem te vragen waar hij naartoe moest, maar bij de gedachte om hem te moeten aanspreken, stroomde zijn energie meteen weer weg. Donald was nu eenmaal niet van het sociale type. Er waren in het verleden uitzonderingen te noemen; momenten dat Donald zowaar sociaal vaardig te noemen was en dat er vanuit het niets een spontaniteit over hem kwam. Echter... dit was maar zelden.

Meestal was Donald die eenling, beetje schuchter, die verloren in een boek of in zijn telefoon zat weggedoken, zijn geest vertrokken naar lang vervlogen tijden, in een wereld waar er nog geen mens op aarde was. De vlucht naar de dino's en naar de tijden dat de aarde nog vuur spuwde vanuit kraters uit de duistere diepten gaf Donald meer een gevoel van vertrouwen en geborgenheid dan de dagelijkse gang van zaken in het hier en nu. Deze wereld waarin hij nu leefde leek zo lief en goed georganiseerd, maar was in al zijn valkuilen de tijger die vanuit het niets kon toeslaan. Daarom verdween Donald ook vaak in boeken, in loutere kennis, want het voeden van de hersens kon als schild functioneren voor alle pijlen die zijn medemens op zijn hart kon schieten.

Met zijn hart had Donald een dubieuze relatie. Hij kon niet ontkennen dat de grootste perioden van vreugde vanuit het hart werden beleefd. Voor die enkele vertrouweling voor wie hij zijn hart open had gegooid, had hij op de toppen van euforische

emoties dingen beleefd die hem de drive gaven om te willen leven. Maar het probleem was altijd: dat wat kwetsbaar en kostbaar is kan ook kapot en de pijn die dan volgt is nooit te beschrijven.

Verdomme, Samira! De breuk was Nota Bene zijn eigen keuze geweest. Terwijl hij met gemengde gevoelens met zijn gedachten er naartoe laveerde, vroeg hij zich ineens af: was dat wel zo? Was het niet meer de morele verplichting aan zijn vader geweest?

En nu stond hij daar te wachten, alleen in die vijandige wereld, slechts behept met zijn diepe passie: de paleontologie. Vluchtig keek Donald naar zijn pols. Nog een kwartier!

Verderop stonden drie ouderejaars studentes met elkaar te kletsen. Hij kon het niet verstaan, waar de goed ogende dames het over hadden, maar de sfeer leek gemoedelijk. In niets leek deze setting op een gevaarlijk toneel.

En toch... was er dat sluimerende gevoel dat het vandaag weer ging gebeuren, een gevoel dat vanuit de maagstreek omhoog kroop richting keel. Meestal was het wat weggezakt in een kapsel van vertrouwen, het oergevoel dat je doorgaans vanuit een veilige gezinssituatie van huis uit al vroeg mee krijgt, maar af en toe kroop voor nu dat nare gevoel naar boven.

Donald keek op zijn horloge: twaalf minuten voor negen.

Naarmate de tijd vorderde keek Donald met de minuut vaker

op zijn edele klokje en kwam dat sluimerende gevoel van paniek bij herhaling en in steeds sterkere mate naar boven kruipen.

Het zou toch niet weer zo zijn?

Opeens hoorde Donald vanuit het trappenhuis, dat tegenover het lokaal gesitueerd was een in hoeveelheid geluid toenemend gestommel. Ineens wist ie het. Dat zouden ze zeker zijn: de aasgieren. Alsof er een kudde stieren aan kwam razen, klaar om zijn hart te vertrappen, sloot zijn keel en dook hij, zonder het zelf te weten, wat verder in elkaar.

‘Dodo! DODOOO! Grote loser! Zit je daar, sneue kerel?’

Het was Theo, de grootste van het stel. In zijn gevolg trippelden erachteraan Cars, Paolo, Maarten, Henk en Hubert. Theo stond te grijnzen en zijn discipelen in het kwaad stonden hem aan beide zijden bij.

Donald veinsde een lachje

‘Ook een goede morgen. Wat gaan we doen vandaag?’

‘Wat gaan we doen, wat gaan we doen? Zou je ons niet even wat beter en met wat meer respect begroeten?’

Voor even wist Donald niets te zeggen. Hij keek met peinzende blik naar het spiegelende linoleum.

‘Nou?! (...) Komt er nog wat van?’

‘Jongens, niet zo flauw...’

‘Niet zo flauw? Jij moet eens een keer je plaats kennen met al die grote praatjes van je. Nu had je weer allemaal tienen meneer de professor! Maar laat me één ding zeggen. Je stelt niks voor! Je bent gewoon een treurige Almeerder, zonder stijl, zonder cultuur en zonder geschiedenis!’ aldus Theo.

Hubert gaf hem een schop tegen zijn knie: die zere knie waar hij op was gevallen, toen hij van zijn fiets was getrokken, toen hij laatst op een zonnige dag een keer met de fiets was gekomen. Hij wilde het uitschreeuwen van de pijn, maar ook deze keer hield hij zijn kaken op elkaar. Een ‘au’ zou te veel eer zijn voor dit stel tuig.

‘Kijk, nu reageert ie helemaal niet meer... Ach... Is ie nu beledigd? Dodo, dappere dodo...’, klonk het uit Huberts mond. Hubert was slechts een meeloper. Hij had geen keuze. Hij was de kleinste van het stel en had geen ruggengraad, sprak Donald zichzelf toe. Hem trof geen blaam. Als Hubert niet mee zou doen dan werd ie zélf het pispaaletje. Donald probeerde zich te concentreren op zijn telefoon in de hoop dat het ophield...

Maar het hield niet op!

Paolo trok zijn leren laptoptas van zijn schouder en wierp het over de balustrade twee verdiepingen lager.

“Godverdomme!” schreeuwde Donald, gevolgd door een moment van stilte.

Met een harde plok kwam de tas op de grond.

‘Nou moeten jullie ophouden!’ schreeuwde de nu echt witheet aangelopen briesende Donald.

‘Kijk eens, hij wordt boos, die sneue Almeerder. Zou zijn vader hem niet kunnen helpen? O, nee. Dat kan niet. Die is dood!... DOOOOD! Dan ben je pas echt sneu als je zelfmoord pleegt.’

‘Nou houden jullie je bek, klootzakken! Mijn vader was de beste die er is!’ schreeuwde Donald door de ruimte.’

‘Is? Hij is niet meer, Donald!’

‘De beste vader die je je kunt wensen!’

‘Gewoon een loser was hij, net als jij!’

‘Jullie zijn zelf gewoon trieste gasten!’

‘Hij wordt brutaal... hij kan niet tegen de waarheid!’
opperde Theo met een nu nog bredere grijns.

‘Mijn vader was een topper. Er is niemand die bij hem in de buurt kan komen!’

‘Nee, dat klopt, Donald. Hij is dood!’

‘Mijn vader was een man van klasse, met een grote liefde voor kunst, cultuur en voor de natuur. Een echte marketeer bovendien!’ riep Donald.

‘En daarom was de Floriade ook zo’n denderend succes!’ lachte Cars, waarna de rest volgde.

Hij had ze willen slaan en schoppen, maar hij voelde zich als aan de grond genageld. Dit ging nog even door, maar de toon was opnieuw gezet. Donald belandde in navelstaren, in een trance die net even wat veiliger was dan de realiteit.

Hoe hij deze status quo voor eeuwig kon breken... Donald wist het niet. Natuurlijk moest hij niet op serieuze toon met de jongens in discussie gaan als ze hem beledigden. Dat wist hij zelf ook wel. Beter had hij ze helemaal aan gort kunnen slaan... of een klacht indienen. Maar de angst weerhield hem ervan om daadwerkelijk te handelen. Het zou zijn jaren op de UvA alleen maar zuurder kunnen maken.

Moest hij stoppen? Tuurlijk niet. De paleontologie was op zijn lijf geschreven en zijn cijfers waren goed. Er was geen ander vak waaruit hij zo’n grotere passie kon halen dan dít.

Maar zó kon het toch ook niet verder?

Donald voelde tranen opkomen. Zijn ogen werden vochtig, maar hij bleef naar de grond staren. Met alle macht probeerde

hij zijn tranen te bedwingen. Vooralsnog lukte dat...
vooralsnog!

Gelukkig kwam na enkele minuten de hoogleraar aangelopen die Donald even tevoren nog naar zijn lokaal had zien zoeken.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg de man met geknepen stem.

‘Niets!’ riepen de jongens van zijn groepje, ‘we hadden gewoon even wat lol. Ja toch? Donald?’

Donald knikte.

‘Dan mogen jullie nu naar binnen,’ zei de professor met zachte stem.

Er hadden zich wat andere leerlingen in de rij aangesloten en als een lint slingerde het geheel zich in een gepaste stilte het lokaal binnen. Slechts gegons van sloffende voeten vulden de ruimte, alsof er spanning in de lucht hing. Waarschijnlijk hadden de overige medestudenten de pesterijen belangeloos opgemerkt, maar dorst niemand er iets van te zeggen.

De les begon. De klas van circa dertig medestudenten werd opgedeeld in groepjes van zeven. Helaas voor Donald was ook de indeling van deze docent onverbiddelijk. Samen met Theo, Henk, Maarten, Cars, Rogier, Hubert en Paolo, mocht Donald zijn vermogen tot samenwerking in een creatief proces tot

uiting brengen.

Wat was de bedoeling? Van oude fossielen van een prehistorische muisachtige diende in klei een mal gemaakt te worden om daarna als afgietsel het geraamte van het dier te vormen. Dit slechts ter inzage ende lering voor de onwetende student. Het betrof in alle vier de gevallen een fossiel van *Pseudomys gouldii*, een muis die ooit in Australië voor kwam.

Om dit te kunnen bereiken, was er een grote fantasie en daarbij een enorme kennis nodig van het beestje, aangezien het gedeelte van de fossielen waarin er iets zichtbaar was van het beestje, klein van oppervlak was.

De opdracht was duidelijk en de late tieners knikten instemmend.

In het keukentje stonden meerdere blokken klei. Zoek het maar uit.

Nadat de groepjes zich aan de diverse handenarbeidtafels gegroepeerd hadden, begon het bakeleien over wie wat zou moeten doen.

Theo, die graag de leiding over alles nam, maar zelf eigenlijk niets kon, begon direct vanuit zijn ivoren toren te delegeren. 'Dodo! Jij zoekt uit wat er zo specifiek is aan deze muis!'

Donald, die het akkefietje van zojuist nog niet vergeten was, zweeg in duizend toonaarden.

‘Nou, Donald! Vooruit We hebben niet eeuwig de tijd!’

‘En dan?’ antwoordde Donald.

‘Dan ga jij deze muis op schaal tekenen!’

‘En jullie dan?’

‘En jullie dan?’ herhaalde Theo op een zeurderig toontje, ‘wij gaan kijken hoe jij dat verneukt!’

De rest schoot in de lach, eerst schamper, daarna steeds luider totdat het ontaardde in een hels wreed gebulder.

‘Kan het wat stiller?’ vroeg de docent.

‘Ja Dodo! Doe eens een keer wat stiller!’ riep Paolo.

Donald greep met zijn handen naar zijn gezicht en murmelde iets als

‘Zo kunnen we niet werken, jongens!’

‘Zo kunnen we niet werken?! Wil jij onze opdracht verkloten?!’ bulderde Theo indringend, ‘luie flikker! Zelf wél prachtige cijfers halen, maar als het om samenwerken gaat dan is meneers inzet er ineens niet!’

‘Dat pikken we toch niet?’ opperde Hubert en hij gaf daarbij een schop tegen de stoel van Donald die bijna onderuit gleed.

Nog geen vijf seconden later stak Cars hem met een pen in zijn nek.

‘Hier zul je voor boeten, jongen! Jij haalt je volgende jaar niet...’ fluisterde hij in Donalds oor.

Donald was verstart, verstijfd van woede, maar ook van angst. In wat voor wereld was hij beland? Deze gasten heetten academische lieden te zijn: mensen die de wereld vooruit zouden moeten brengen: heren die later in hun Tesla zouden aankomen bij de grote schat uit de ver verloren historie om voor de media te vertellen wat voor vondst er nu weer was gedaan.

Het waren gewoon criminele pestkoppen. Zijn ogen zochten door de ruimte naar professor K, want zijn echte naam had Donald in de consternatie nooit gehoord. Waar was de beste man? Hij en alleen hij zou hem wellicht kunnen bevrijden uit deze situatie. Seconden tikten voorbij, gevoelsmatig zelfs minuten. Professor K had voor even het lokaal verlaten. Toen deze eigenaardige heer de zaal binnenkwam slaakte Donald in stilte een zucht van verlichting.

‘Professor!’ riep Donald nu luid. In zijn rug voelde Donald nu iets scherpers dan de ballpoint van zo even ervoor.

‘Ja, wat is er? Zeg het maar!’

Een stekende pijn onder in zijn rug werd sterker, alsof er een zakmes in slowmotion steeds iets verder in zijn rug werd geduwd.

‘Ik kan niet werken met deze groep!’ antwoordde Donald.

‘Je bent net vijf minuten bezig.’

‘Ik word hier gesaboteerd!’

De hoogleraar keek het groepje rond.

‘Wat is hier aan de hand?’

‘Donald wil niet samenwerken. Hij denkt dat hij de baas is!’

‘Donald?’

‘Ik word bedreigd door deze jongens.’

‘Wat ben jij een klootzak, Donald! De enige die saboteert, ben jij!’ riep Theo.

Iedereen beaamde dat met een gezamenlijke knik.

‘Jullie moeten gewoon samenwerken. Jij ook Donald. Niet iedereen is je vriend!’

‘Maar zij saboteren me. Ze bedreigen me zelfs!’

‘Ben je nu niet een klein beetje aan het overdrijven, Donald?’ opperde de docent met zijn middelmatige nerdstem.